

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 8Cb/48/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313211558
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Karaffa
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2024:1313211558.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní pred sudcom JUDr. Máriom Karaffom v spore žalobcu: LINEA Property, s.r.o., so sídlom Drieňová 34, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 31 322 247, právne zastúpený: JUDr. Mgr. Vladimír Šárnik, advokát, so sídlom Rožňavská 2, Bratislava, proti žalovanému: Duslo a.s., Administratívna budova ev. č. 1236, Šaľa, IČO: 35 826 487, právne zastúpený: Advokátska kancelária agner & partners s.r.o., so sídlom Špitálska 10, Bratislava, IČO: 36 722 758, o zaplatenie 17.260,84 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Súd návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia veci o ústavnej sťažnosti pod sp. zn. Rvp 1379/2023 zamietá.

III. Žalovaný má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania vo výške 100%, o ktorých bude rozhodnuté osobitným uznesením súdom prvej inštancie.

odôvodnenie:

1. Žalobca svojou žalobou došlou na súd 28.06.2013 žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 17.260,84 Eur s 9,5 % úrokom z omeškania od 01.07.2011 do zaplatenia a k náhrade trov konania. Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že je vlastníkom pozemkov parc. č. XXXXX/XX V. XXXXX/XX v N. v kat. úz. N. H., na ktorých má žalovaný zabudovaný kanál odpadových vôd, ktorý užíva bez súhlasu žalobcu. Na užívanie mu nevznikol žiadny právny titul, lebo od žalobcu nekúpil časť pozemku, a ani s ním neuzavrel zmluvu o nájme. Užívaním pozemkov bez právneho dôvodu vzniká žalovanému bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka, ktoré získava na úkor žalobcu. Žalobca v žalobe uviedol, že medzi sporovými stranami prebieha spor vedený Okresným súdom Bratislava III. pod sp. zn. 23Cb/82/2005. Žalobca sa v žalobe odvolával na znalecký posudok L. B., kde hodnota ročného obvyklého nájmu pozemkov bola vypočítaná so zohľadnením ochranného pásma kanálu na 8.630,- Eur ročne. Žalobca si uplatňuje bezdôvodné obohatenie za obdobie od 29.06.2011 do 29.06.2013 spolu vo výške 17.260,84 Eur.

2. K žalobe sa vyjadril žalovaný podaním datovaným dňom 10.09.2013, v ktorom uviedol, že žaloba žalobcu nevykazuje všetky náležitosti návrhu na začatie konania, ktoré vyžaduje zákon. V žalobe absentuje kompletný údaj o sídle žalobcu (chýba označenie ulice a popisného čísla). Žalovaný poukázal na to, že povinnosťou žalobcu bolo k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny. Žalobca nepripojil k žalobe žiadne prílohy, na ktoré sa odvoláva, nepodložil dôkazmi žiadne zo svojich tvrdení. Žalovaný uviedol, že podľa verejne dostupných údajov katastra, podľa listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie H., žalobca nie je evidovaný ako vlastník vecí, ku ktorej si uplatňuje svoje právo. Právny vzťah medzi sporovými stranami, čo sa

týka pozemkov parc. č. XXXXX/XX V. XXXXX/XX, trvá už niekoľko desaťročí. Aby si žalovaný, resp. jeho právny predchodca, mohol na pozemkoch vybudovať „2. KCHOV“, musel mať vzťahy s vlastníkom vysporiadané, inak by stavba nebola príslušnými orgánmi povolená. Žalobca nadobudol vlastnícke právo k pozemkom v čase, keď už nimi „2. KCHOV“ predchádzal. Pokiaľ by žalobca nebol s existenciou kanálu na ním nadobudnutých pozemkoch uzrozmeneý, na jeho vzťahu so žalovaným by sa nič nezmenilo, nakoľko by sa jednalo o vadu predmetu pozemku, za ktorú zodpovedá scudziteľ pozemkov. Žalovaný má za to, že žalobcu obmedzuje v užívaní jeho pozemkov samotný zákon. Žalobca je pri realizácii jednotlivých zložiek svojho vlastníckeho práva obmedzovaný samotným zákonom a nie žalovaným. Žalovaný je toho názoru, že žalobcovi nepatrí v súvislosti s umiestnením „2. KCHOV“ na pozemkoch žalobcu žiadna odplata. Žalobca sa odvoláva na znalecký posudok L. B., ktorý mal stanoviť hodnotu ročného obvyklého nájmu pozemkov v danej lokalite so zohľadnením ochranného pásma kanálu. Žalovaný uviedol, že predmetný posudok stanovil všeobecnú hodnotu nájmu pozemkov žalobcu v časti ochranného pásma kanála. V prípade vzťahu medzi žalobcom a žalovaným sa však nejedná o nájomný vzťah, ani o obmedzenie žalobcu ako vlastníka pozemkov, v ktorých je zabudovaný „2. KCHOV“ v možnosti užívať jeho pozemky, nezodpovedajú takým obmedzeniam, akým je vystavený vlastník veci ako prenajímateľ v prípade nájmu jeho veci inou osobou, a preto je daný posudok na účely tohto konania nepoužiteľný. Žalobca sa iba odvoláva na daný posudok bez toho, aby ho ako dôkaz v spore predložil.

3. Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 02.12.2014 bolo konanie prerušené do právoplatného skončenia veci okresného súdu Bratislava III. spisová značka 23Cb/82/2005. Uvedené konanie bolo prerušené na podnet právneho zástupcu žalobcu z dôvodu hospodárnosti konania, nakoľko na Okresnom súde Bratislava III. sa vedie konanie medzi rovnakými stranami a rovnakým predmetom sporu, avšak za rôzne časové obdobia.

4. Opätovne bolo konanie prerušené po tom, čo sa stalo právoplatným rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 23Cb/82/2005 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1Cob/19/2020 zo dňa 30.09.2021. Konanie bolo prerušené na návrh právneho zástupcu žalobcu, s čím súhlasil aj žalovaný vzhľadom na to, že vo veci bolo podané dovolanie.

5. Uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 3.júla 2023 bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní vzhľadom na to, že o dovolaní bolo rozhodnuté.

6. Žalovaný v podaní zo dňa 03.10.2023 zopakoval svoje argumenty o zamietnutí žaloby zo svojho vyjadrenia k žalobe. Žiadal konanie zastaviť z dôvodu veci právoplatne rozhodnutej s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava III. V spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1Cob/19/2020. Vzniesol tiež námietku premlčania keď Krajský súd Bratislava nárok žalobcu posúdil ako nárok jednorazový, ktorý bol v celom rozsahu premlčaný už dňa 06.06.2005, kedy žalobca podal žalobu na Okresný súd Bratislava III.

7. Súd sa v tomto konaní oboznámil s rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 23Cb/82/2005, Krajského súdu Bratislava sp. zn. 1Cob/19/2020, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/51/2022, Ústavného súdu II ÚS/406/2023.

8. Podľa čl. II. ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe nieť, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

9. Rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 30.09.2021 sp. zn. 1Cob/19/2020 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 23Cb/82/2005 zo dňa 11.09.2019 v spojení s opravným uznesením zo dňa 15.10.2019. Okresný súd Bratislava III. svojím rozhodnutím nárok žalobcu zamietol.

10. Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku uviedol:

Podľa názoru odvolacieho súdu, s ktorým sa žalobca stotožňuje, teda na vecné bremeno nemožno aplikovať § 37a zákona č. 138/1973 Zb. Uvedená skutočnosť však nemôže mať za následok absenciou nároku žalobcu na náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Na právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným je tak potrebné aplikovať všeobecnú úpravu bezdôvodného obohatenia (§ 451 a nasl. OZ),

prípadne pristúpiť k priamej aplikácii čl. 20 ods. 4 Ústavy SR. Neprípustným je taký výklad, ktorého dôsledkom by bolo úplné upretie ústavného práva na odškodnenie za obmedzenie vlastníckeho práva. Niet pritom žiadneho dôvodu, aby sa celý nárok žalobcu premlčieval od nadobudnutia vlastníctva. Nárok žalobcu vzniká najskôr od nadobudnutia vlastníctva a prináleží za celé obdobie trvania vlastníctva. Nepremlčiava sa však naraz, ale osobitne sa premlčiava náhrada za každý deň, a to v 4 ročnej premlčacej lehote (§ 261 ods. 1, § 397 ObZ). Nárok na náhradu za 01.06.2001 do 01.06.2005 sa tak postupne premlčiava v období od 01.06.2005 do 01.06.2009. Pokiaľ žalobca podal žalobu 06.06.2005, premlčaná môže byť maximálne náhrada za obdobie od žalobou 01.06.2005 do 06.06.2005. Súd v bode 57 rozsudku uvádza, že znaleckým dokazovaním nebola preukázaná miera obmedzenia vlastníckeho práva žalobcu. V konaní však bolo k týmto otázkam vykonané obsiahle znalecké dokazovanie, ktoré preukázalo nárok žalobcu. Otázka obmedzenia vlastníckeho práva žalobcu pritom nebola v konaní sporná. Medzi účastníkmi bolo nepochybné, že na pozemku žalobcu je umiestnený kanál vo vlastníctve žalovaného, s ktorým je spojené presne definované ochranné pásmo znemožňujúce plnohodnotné využitie pozemku. Umiestnenie kanálu na pozemku žalobcu pritom už samo o sebe znamená na jednej strane zásah do vlastníckeho práva žalobcu a na druhej strane obohatenie žalovaného. Aj keby pritom kanál nijako neobmedzoval žalobcu v užívaní pozemku, samo umiestnenie cudzej veci na cudzom pozemku predstavuje pre žalovaného obohatenie, za ktoré musí poskytnúť adekvátnu náhradu a to výlučne žalobcovi ako vlastníkovi pozemku. Kanál umiestnený na pozemku žalobcu však aj reálne obmedzuje jeho vlastnícke právo, keďže nad kanálom a v jeho ochrannom pásme nemožno vysádzať porasty, umiestňovať podzemné ani nadzemné objekty a ploty (str. 13 stavebného povolenia) a jeho hospodárske využitie je tak prakticky vylúčené. Znalkyňa teda výšku náhrady stanovila metodicky správne ako odplatu za plochu pozemku zaberanú ochranným pásmom. Táto plocha totiž predstavuje plochu využívanú žalovaným na umiestnenie kanálu a súčasne vylúčenú z užívania žalobcu.

11. Vodohospodárske dielo - 2. kanál chemických odpadových vôd, bol vybudovaný na základe individuálneho správneho aktu, ktorým bolo rozhodnutie Národného výboru hlavného mesta SSR Bratislavy, odbor poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva č. S.. XXXX/XXX-XX zo dňa 10.02.1988. Predmetným rozhodnutím bolo v zmysle § 9 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách platného a účinného v roku 1988 udelené vodohospodárskym orgánom investorovi stavby - n.p. Chemické závody J. Dimitrova povolenie na zriadenie vodohospodárskeho diela, pričom toto rozhodnutie bolo v zmysle § 3 a § 9 zákona č. 138/1973 Zb. súčasne stavebným povolením podľa zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku. Dňa 13.01.1992 vydal Úrad životného prostredia hlavného mesta SR Bratislavy, oddelenie štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách rozhodnutie o povolení organizácii Istrochem š.p. Bratislava na trvalé užívanie vodohospodárskeho diela, 2. kanála chemických odpadových vôd, vybudovaného v súlade s povolením odboru poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva bývalého Národného výboru hlavného mesta SR Bratislavy č. S..XXXX/XXX-XXXX, S..XXXX/XXX-XX, S..XXXX/XXX-XX pre určené účely a za podmienok uvedených v tomto povolení, pričom stavba bola líniového charakteru a bola vybudovaná vo verejnom záujme štátnym podnikom.

12. Prípado nemožno posudzovať podľa § 37a zákona č. 138/1973 Zb. v znení zákona č. 199/1995 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 01.10.1995. V čase vydania rozhodnutia č. S.. XXXX/XXX-XX (10.02.1988) upravoval majetkovo právne vypořádanie súvisiace s užívaním stavby na cudzom pozemku len v § 37 ods. 2 a 4 zákona č. 138/1973 Zb. a to tak, že bolo možné nehnuteľnosť vyvlastniť, ak sa ju nepodarilo získať dohodou, teda neupravoval zriadenie zákonného vecného bremena. Zriaďovanie a prevádzkovanie vodohospodárskych stavieb (vodovodných a kanalizačných radov, ktoré sú vodohospodárskymi líniovými stavbami a ich výstavba je vo verejnom záujme) na cudzích nehnuteľnostiach v rozsahu vyplývajúcom z povolenia na vodohospodárske dielo podľa § 9 a s tým súvisiace povinnosti vlastníka, ktoré sú vecným bremenom podľa osobitného zákona - § 151n a nasl. Občianskeho zákonníka a za ktoré patrí vlastníkovi pozemku náhrada podľa predpisov o vyvlastnení - vyhlášky Federálneho ministerstva financií č. 122/1984 Zb. o náhradách pri vyvlastnení stavieb, pozemkov, porastov a práv k nim, bolo zavedené až novelou zákona o vodách č. 199/1995, ktorá nadobudla účinnosť 1. októbrom 1995. S poukazom na prechodné a záverečné ustanovenia predmetného zákona o vodách a s prihliadnutím na zákaz retroaktivity mal súd za to, že § 37a nemožno aplikovať aj na právne vzťahy, ktoré vznikli pred účinnosťou zákona č. 199/1995 Z.z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 138/1973 Zb. o vodách, a preto mal súd za to, že v danom právnom prípade nemohlo zákonné vecné bremeno v prospech žalovaného vzniknúť dňom nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia Národného výboru hlavného mesta SSR Bratislavy, odbor poľnohospodárstva, lesného a

vodného hospodárstva č. S..XXXX/XXX-XX zo dňa 10.02.1988 tak, ako je to ustanovené v § 37a ods. 2 a 3 zákona č. 137/1973 Zb., nakoľko takáto právna úprava v čase vydania predmetného rozhodnutia v zákone o vodách absentovala. Sumarizujúc vyššie uvedené možno konštatovať, že na posúdenie prípadného práva na náhradu za zriadenie stavby na pozemku žalobcu je potrebné aplikovať zákon č. 138/1973 Zb. o vodách platný a účinný v čase zriadenia vodohospodárskej stavby, t.j. 10.02.1988 (v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy sa pripúšťala len dohoda alebo vyvlastnenie, ak nedošlo k dohode) a nemožno tak aplikovať § 37a ods. 4 predmetného zákona, ktorý nadobudol účinnosť až dňa 01.10.1995.

13. Keďže v čase zriadenia dotknutého vodohospodárskeho diela právna úprava pripúšťala len vyvlastnenie pozemkov alebo získanie pozemkov dohodu, je potrebné posúdiť prípadný nárok vlastníka nehnuteľností za obmedzenie užívania primerane podľa inštitútu, ktorý je mu svojim charakterom najbližší, teda vecnému bremenu. Vecné bremeno okrem toho, že môže vzniknúť písomnou zmluvou, na základe závetu, rozhodnutím súdu, môže vzniknúť aj priamo zo zákona. Zákomom zriadené vecné bremeno je vlastník povinný rešpektovať v nevyhnutnej miere a v rozsahu a za obmedzenie svojho vlastníckeho práva má právo žiadať náhradu. V prípade vecných bremien zriaďovaných priamo zo zákona ide vo svojej podstate o určitý druh verejnoprávneho obmedzenia vlastníka nehnuteľnosti. Toto obmedzenie vlastníckych práv je výrazom prevahy verejného záujmu nad záujmom jednotlivca bez toho, aby toto zasahovanie bolo podmienené súhlasom zo strany dotknutého vlastníka. Vecné bremená zriadené ex lege majú špecifický režim, upravený verejnoprávnymi predpismi, na základe ktorých boli zriadené. Zároveň však majú aj súkromnoprávny prvok. Vecné bremeno totiž charakterizuje občianske právo ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktorého obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Tzv. zákonné vecné bremená tento charakter majú tiež. Preto aj keď v danom prípade zákon č. 183/1973 Zb. účinný v čase zriadenia vodohospodárskeho diela neuvádzal, že vzniká vecné bremeno za náhradu, je potrebné v tejto súvislosti vychádzať aj z čl. 11 ods. 4 Listiny a čl. 20 ods. 4 Ústavy. Finančná náhrada za zriadenie vecného bremena je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné vecné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva je podľa mienky odvolacieho súdu jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté obmedzenie vlastníckeho práva (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp.zn. 3Cdo 49/2014 zo dňa 14. apríla 2016 týkajúci sa nároku na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov).

14. Vyššie uvedený právny názor, že nárok na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v prípade zákonného vecného bremena má formu jednorazovej náhrady, prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky aj vo svojom rozhodnutí sp.zn. 8Cdo 17/2019 zo dňa 30.11.2020, v ktorom sa zaoberal otázkou náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky. Najvyšší súd konštatoval, že názor vyslovený v rozhodnutí 3Cdo 49/2014 je použiteľný aj na priznávanie primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z., pretože aj obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. patrí k tzv. legálnym (zákonným) vecným bremenám, čiže k verejnoprávnym obmedzeniam vlastníckeho práva. Ďalej konštatoval, že ak judikatúra najvyššieho súdu akceptovaná ústavným súdom dospela k záveru, že právo na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva podľa § 23 ods. 5 zákona č. 183/1993 Z.z. vzniklo ex lege jednorazovo tomu, kto bol vlastníkom zaťaženého pozemku ku dňu účinnosti zákona, nemôže tomu byť inak ani pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky.

15. Za moment relevantný pre vznik nároku na finančnú náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vybudovanie 2. kanálu chemických odpadových vôd na základe individuálneho správneho aktu zo dňa 10.02.1988, prípadne povolenie jeho trvalého užívania na základe rozhodnutia Úradu životného prostredia hlavného mesta SR Bratislava, oddelenie štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia zo dňa 13.01.1992. Vzhľadom na to, že žaloba bola podaná dňa 28.06.2013 nárok žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy je premlčaný.

16. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Obchodného zákonníka právo sa premlčí uplynutím premlčacej doby ustanovenej zákonom.

Podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba štyri roky.

17. Otázkou premlčania uplatneného nároku sa súd musí zaoberať na základe námietky vždy ako primárnou otázkou a až následne meritórne posudzovať nárok uplatnený žalobcom (rozsudok NS SR z 27.08.2008 sp. zn. 1MObd/1/2007).

18. Ak sa účastník občianskeho súdneho konania dovoľá premlčania, súd nemôže premlčané právo priznať; návrh na začatie konania v takomto prípade zanikne. Ak je v konaní uplatnená námietka premlčania, je na súde, aby sa v súlade so zásadou hospodárnosti konania prednostne zaoberal len otázkou premlčania práva, pokiaľ to rýchlejšie a účinnejšie vedie k vydaniu rozhodnutia vo veci samej, a nie samým nárokom (R 29/1983).

19. Podľa § 230 Civilného sporového poriadku, ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

20. Žalovaná strana žiadala konanie zastaviť vzhľadom na to, že rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III. sp. zn. 23Cb/82/2005 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava 1Cob/19/2020 bolo už vo veci právoplatne rozhodnuté. Aby išlo o res iudicata musí sa týkať tých istých strán sporu a toho istého predmetu konania. V danom prejednávanom prípade sa nejedná o ten istý predmet konania, nakoľko finančné nároky žalobcu sa týkali rôznych období.

21. Podľa § 162 ods. 3 Civilného sporového poriadku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej. Súd uvádza, že podanie návrhu na Ústavný súd SR nie je dôvodom na prerušenie konania v prejednávanej veci.

22. Súd nevykonal navrhované dokazovanie, ktoré navrhol právny zástupca žalobcu vzhľadom na to, že ako prvoradácu otázku súd riešil vznesenú námietku premlčania.

23. Podľa §-u 255 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa §-u 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

O výške náhrad trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Vzhľadom na to, že žalovaný mal v spore plný úspech, súd mu priznal 100% náhrady trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd Trnava, ale len z dôvodu, že neboli splnené podmienky pre jeho vydanie.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

Podľa § 372 CSP v odvolacom konaní nemožno uplatniť práva voči žalobcovi vzájomnou žalobou.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.